

EVROPSKÁ UNIE

EVROPSKÝ PARLAMENT

RADA

Brusel 27. května 2026
(OR. en)

2023/0250(COD)

PE-CONS 11/26

JAI 223
COPEN 53
DROIPEN 32
FREMP 62
SOC 91
CODEC 286

PRÁVNÍ PŘEDPISY A JINÉ AKTY

Předmět: SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY, kterou se mění směrnice 2012/29/EU, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) 2026/...,

ze dne...

**kteřou se mění směrnice 2012/29/EU,
kteřou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu
obětí trestného činu a kteřou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 82 odst. 2 písm. c) této smlouvy,

s ohledem na návrh Evropské komise,

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru¹,

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s řádným legislativním postupem²,

¹ Úř. věst. C, C/2024/1592, 5.3.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/C/2024/1592/oj>.

² Postoj Evropského parlamentu ze dne.21. května 2026 (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku)] a rozhodnutí Rady ze dne ...

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) S cílem zajistit, aby se obětem trestných činů dostalo vhodných informací, podpory a ochrany a aby se mohly účastnit trestního řízení, přijala Unie směrnici Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU³.
- (2) Ve svém pracovním dokumentu ze dne 28. června 2022 o hodnocení směrnice 2012/29/EU došla Komise k závěru, že směrnice 2012/29/EU sice obecně měla očekávané přínosy a pozitivně ovlivnila práva obětí, avšak určité problémy související s právy obětí podle uvedené směrnice stále přetrvávají. Mezi zjištěné nedostatky patří nedostatečná možnost získat přístup k informacím a k podpoře a ochraně v souladu s individuálními potřebami každé z obětí, účastnit se trestního řízení nebo získat rozhodnutí o odškodnění pachatelem v průběhu trestního řízení. **Cílem** této revize směrnice 2012/29/EU je reagovat na nedostatky zjištěné v jejím hodnocení a v četných konzultacích.
- (3) Oběti, jež jsou diskriminovány z důvodu příslušnosti ke dvěma či více skupinám, jsou vystaveny zvýšenému riziku, že utrpí újmu v důsledku sekundární a opakované viktimizace. Je proto důležité, aby členské státy při provádění směrnice 2012/29/EU řešily zvláštní potřeby obětí dotčených diskriminací z důvodu příslušnosti ke dvěma či více skupinám.

³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/29/EU ze dne 25. října 2012, kterou se zavádí minimální pravidla pro práva, podporu a ochranu obětí trestného činu a kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2001/220/SVV (Úř. věst. L 315, 14.11.2012, s. 57, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj>).

Aby byly zajištěny komplexní komunikační kanály, které zohledňují složitost potřeb obětí v souvislosti s jejich právem na přístup k informacím, by měly všechny oběti, bez ohledu na to, kde v Unii a za jakých okolností k trestnému činu došlo, mít možnost přístupu k lince pomoci obětem prostřednictvím celounijního telefonního čísla 116 006. Zavedením tohoto celounijního telefonního čísla by nemělo být dotčeno fungování již existujících vnitrostátních telefonních čísel, včetně čísel linek pomoci, které provozují nevládní organizace. Vedle telefonického přístupu by linky pomoci obětem měly být přístupné prostřednictvím dalších informačních a komunikačních technologií, včetně online aplikací a internetových stránek. Tyto služby mohou být rovněž zpřístupněny pomocí chatbotů. Informace poskytované na internetových stránkách by měly rovněž zahrnovat informace uvedené v této směrnici a týkající se zvyšování povědomí a komunikace o právech obětí, což by zefektivnilo informování prostřednictvím internetových stránek a zabránilo zdvojování internetových stránek, jež obsahují informace o právech obětí. Prostřednictvím linek pomoci by oběti měly mít možnost obdržet informace o svých právech, získat emoční podporu a v případě potřeby být odkázány na policii nebo jiné služby, včetně dalších odborných linek pomoci. Emoční podporu lze chápat jako empatický přístup k obětem, jenž jim umožní, aby se cítily akceptovány a v bezpečí a aby se mohly svobodně vyjadřovat. Linky pomoci by měly oběti odkazovat také na další specializované linky pomoci uvedené v rozhodnutí Komise 2007/116/ES⁴, jako je harmonizované číslo linky pomoci dětem „116 111“, číslo horké linky pro případy pohřešovaných dětí „116 000“ a číslo linky pomoci pro oběti násilí na ženách „116 016“.

⁴ Rozhodnutí Komise 2007/116/ES ze dne 15. února 2007 o vyhrazení vnitrostátního číselného rozsahu 116 pro harmonizovaná čísla harmonizovaných služeb se sociální hodnotou (Úř. věst. L 49, 17.2.2007, s. 30, ELI: [http://data.europa.eu/eli/dec/2007/116\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/dec/2007/116(1)/oj)).

Služby poskytované linkami pomoci by měly být k dispozici v úředním jazyce nebo jazycích členského státu, jak je stanoveno jeho vnitrostátním právem. V případě služeb poskytovaných linkami pomoci by členské státy měly usilovat o zajištění nabídky těchto služeb alespoň v jednom dalším jazyce, který je v dotčeném členském státě obecně srozumitelný. V takovém případě záleží na členském státě, aby na základě objektivních kritérií rozhodl, který další jazyk si zvolí. Obecně srozumitelným jazykem je jazyk, který se v členském státě používá vedle úředního jazyka nebo jazyků a u něhož lze důvodně předpokládat, že mu oběť porozumí. Obecně srozumitelným jazykem by mohl být například menšinový jazyk v členském státě, jazyk zvláště zranitelného obyvatelstva nebo jazyk, který je široce používán na mezinárodní úrovni. Členské státy by měly zajistit, aby služby poskytované linkami pomoci, které podávají obětem informace uvedené v této směrnici nebo je odkazují na příslušné služby či specializované linky pomoci prostřednictvím informačních a komunikačních technologií, byly poskytovány v jazyce, kterému jsou oběti schopny rozumět, za předpokladu, že je to možné alespoň prostřednictvím překladatelských a tlumočnických technologií. Linky pomoci by měly být provozovány bezpečným způsobem a mělo by být zajištěno, aby informace, a zejména údaje, nebyly vyměňovány způsobem, který umožňuje přístup bez řádného povolení. Aniž jsou dotčeny vnitrostátní postupy, je důležité, aby byla uplatňována vhodná bezpečnostní opatření, která zabrání jakémukoli neoprávněnému přístupu. Je důležité, aby linky pomoci byly dostupné nejen prostřednictvím vnitrostátních hovorů na celounijní telefonní číslo 116 006, ale aby na ně bylo možné volat i z jiného členského státu, zejména v případě obětí, které utrpěly újmu v jiném členském státě, než je jejich členský stát bydliště. To by mělo být zajištěno například poskytnutím dalšího čísla, na které lze volat z jiného členského státu a spojit tak oběť s linkou pomoci, kterou oběť potřebuje k vyhledání příslušné pomoci.

Členské státy by měly zajistit, aby podporou poskytovanou linkami pomoci nebylo dotčeno právo obětí získat informace o svých právech a o svém případě a komunikovat s příslušnými orgány i se službami obecné nebo odborné podpory pro oběti prostřednictvím vhodných komunikačních a informačních technologií. Linky pomoci by měly být provozovány náležitě vyškolenými osobami, včetně dobrovolníků, aby byla zajištěna vysoká úroveň služeb a služby byly poskytovány způsobem, který je citlivý k obětem, v souladu se stávajícími standardy kvalitní podpory. Linky pomoci by měly fungovat podle obecných pravidel pro služby podpory pro oběti stanovených ve směrnici 2012/29/EU ve znění této směrnice a měly by jednat v zájmu obětí a být důvěrné a bezplatné.

- (5) V zájmu boje proti beztrestnosti, zamezení opakované viktimizaci a zajištění bezpečnější společnosti by se mělo zlepšit oznamování trestných činů v Unii. Oběti si někdy nejsou vědomy toho, že jsou oběťmi trestného činu, přestože utrpí újmu, jako je tomu v případech obětí kyberkriminality. Proti necitlivosti veřejnosti vůči trestné činnosti je třeba bojovat zvyšováním povědomí veřejnosti, pomocí obětí, omezováním překážek bránících oznamování trestných činů a vytvářením bezpečnějších podmínek umožňujících obětem trestné činy oznamovat. Týká se to zejména obětí, u nichž je nejméně pravděpodobné, že trestný čin oznámí, což jsou obvykle ty, které ochranu potřebují nejvíce. Pro řešení nedostatečného oznamování je rovněž důležité usnadnit oznámení trestného činu příslušným orgánům osobami, které vědí nebo se v dobré víře domnívají, že byl spáchán trestný čin.
- (6) Pokud trestné činy nejsou i nadále oznamovány nebo jsou oznamovány nedostatečně, má to dopad na celou Unii a brání to hladkému fungování evropského prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Postup oznamování trestných činů zahrnuje různé kroky, jež jsou vymezeny v platných procesních pravidlech stanovených ve vnitrostátním právu. Tyto kroky zahrnují, je-li to relevantní a použitelné, podání trestního oznámení či jednání příslušných orgánů z úřední povinnosti. Postup oznamování trestných činů by měl být účinnější, aby se zlepšila prevence trestné činnosti, a měl by odrazovat potenciální pachatele. Směrnice 2012/29/EU by proto měla být změněna, aby se usnadnilo oznamování trestných činů prostřednictvím snadno dostupných a uživatelsky vstřícných informačních a komunikačních technologií.

- (7) Aby byl obětem zajištěn účinný přístup ke spravedlnosti, měly by členské státy zavést bezplatné, přístupné, uživatelsky vstřícné, bezpečné a snadno dostupné kanály pro oznamování trestných činů. Oznamování trestných činů osobně by mohlo být považováno za vhodnější mimo jiné v naléhavých případech, například v případech bezprostřední hrozby, v případech, kdy je třeba okamžitě přijmout následná opatření, v případech, kdy je třeba neprodleně zajistit důkazy, nebo v případech, kdy je osobní kontakt nezbytná k zajištění účinnosti vyšetřování trestného činu. Oznamování trestných činů prostřednictvím informačních a komunikačních technologií by mohlo být považováno za vhodné, mimo jiné v některých nenaléhavých případech a u nenásilných trestných činů. Násilné trestné činy zahrnují použití fyzického nebo psychického násilí. Při určování dostupnosti takových způsobů oznamování by členské státy měly zohlednit nejlepší zájem oběti s přihlédnutím k tomu, zda by oznámení online zajistilo včasné ověření, posouzení nebo zpracování oznámení příslušným orgánem, zda by oznámení online způsobilo riziko ztráty nebo znehodnocení důkazů a zda by opožděný nebo nedostatečný výslech oběti měl na případ nepříznivý dopad.

- (8) Členské státy by měly usnadnit oznamování třetími stranami. Oznamování třetí stranou může představovat alternativu k přímému oznamování příslušným orgánům a umožňuje obětem, aby v dobré víře informovaly o trestném činu náležitě vyškolenou třetí stranu, jako je organizace občanské společnosti či nevládní organizace. Tato třetí strana poté se souhlasem oběti, je-li to proveditelné, informuje příslušné orgány. Oznamování třetími stranami může obětem usnadnit přístup ke spravedlnosti za zvláštních okolností, například obávají-li se následků. Pomáhá rovněž řešit nedostatečné oznamování trestných činů. Členské státy mohou podpořit a usnadnit oznamování třetími stranami, například podporou užší spolupráce a dialogu mezi příslušnými orgány a organizacemi občanské společnosti, u nichž je pravděpodobné, že získají od obětí informace týkající se trestných činů. Tato spolupráce a dialog mohou orgánům umožnit přesně porozumět výskytu trestné činnosti na místní či společenské úrovni. Postupem oznamování třetí stranou nejsou dotčena vnitrostátní procesní pravidla, jež se týkají formalizace oznamování a předkládání důkazů. Toto oznamování se liší od zastupování obětí v trestním řízení třetími stranami a nejsou jím dotčena pravidla, která v členských státech platí pro postup nezbytný k tomu, aby příslušný orgán rozhodl, zda v určitém případě formálně zahájí vyšetřování.

- (9) Opatřeními přijatými na ochranu obětí předtím, než je pachatel informován o oznámení trestného činu, nejsou dotčeny články 3 a 6 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU⁵.
- (10) Členské státy by měly zajistit, aby osoby, jejichž svoboda je omezena, mohly účinně oznámit trestný čin spáchaný v zařízeních, jako jsou zařízení duševního zdraví a sociální péče, dětské domovy a domovy důchodců a jakákoli jiná veřejná nebo soukromá uzavřená zařízení pod kontrolou soudního, správního nebo jiného veřejného orgánu, nebo v jakémkoli soukromém zařízení, které dotčené osoby nesmějí nebo nejsou schopny libovolně opustit.

⁵ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. L 142, 1.6.2012, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>).

- (11) Je důležité, aby všechny členské státy vyvinuly účinnější mechanismy s dosahem k obětem trestných činů, jež nejsou oznamovány. Rozsah problému neoznamování trestné činnosti je značný. Z průzkumu Agentury Evropské unie pro základní práva z roku 2021 nazvaného „Kriminalita, bezpečnost a práva obětí“ vyplývá, že oběti trestné činy ve většině případů neoznamují. Je to obzvláště znepokojivé v souvislosti s určitými druhy trestné činnosti, jako je domácí násilí, a u určitých kategorií obětí, zejména těch nejzranitelnějších. S cílem řešit nedostatečné oznamování by měly být členské státy vybízeny k výměně osvědčených postupů a ke zvážení inovativních opatření, jejichž cílem je zvýšit oznamování trestných činů. V tomto ohledu zavedly některé členské státy politiky založené na přístupu „free in, free out“ (princip bezpečného oznámení), který dotčeným osobám umožňuje, aby příslušným orgánům oznámily trestný čin bez ohledu na svůj pobytový status nebo bez obav z dopadů v případě, že vyjde najevo jejich nezákonný status. Příslušné orgány by měly dodržovat platná pravidla Unie o ochraně údajů, zejména zásadu, že osobní údaje by neměly být zpracovávány pro jiný účel, než pro který byly shromážděny, neexistuje-li právní základ podle práva Unie nebo vnitrostátního práva nebo není-li zpracování pro takový jiný účel nezbytné a přiměřené v demokratické společnosti. V závislosti na účelu zpracování by příslušné orgány měly uplatňovat vhodný rámec pro ochranu údajů, a to i v případech, kdy jsou osobní údaje předávány mezi různými orgány.
- (12) Členské státy by měly zajistit, aby poučení obětí o jejich právu na informace o trestním řízení a žádost obětí o tyto informace jsou řádně zaznamenány.

- (13) Širokému okruhu obětí se zvláštními potřebami by měly být k dispozici cílené a integrované služby podpory. Mezi takové oběti mohou patřit nejen oběti sexuálního násilí a oběti genderově podmíněného násilí, včetně násilí na ženách a domácího násilí, ale také oběti obchodování s lidmi, oběti organizované trestné činnosti, oběti se zdravotním postižením, oběti vykořisťování, oběti trestných činů z nenávisti, oběti terorismu, oběti mučení, oběti násilného zmizení a oběti genocidy, zločinů proti lidskosti, válečných zločinů nebo zločinu agrese ve smyslu článků 6, 7, 8 a 8 bis statutu Mezinárodního trestního soudu. V rámci cílené a integrované reakce, pokud jde o oběti sexuálního násilí, mohou služby péče o sexuální a reprodukční zdraví zahrnovat nouzovou antikoncepci, postexpozici profylaxi, testy sexuálně přenosných infekcí a přístup k potratům, je-li to v daném členském státě legálně dostupné v souladu s vnitrostátním právem, včetně ústavních zákonů a ustanovení. Při tom by měla být plně respektována odpovědnost členských států za stanovení jejich zdravotní politiky i za organizaci a poskytování zdravotnických služeb a lékařské péče v souladu s čl. 168 odst. 7 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „Smlouva o fungování EU“).
- (14) Služby obecné podpory jsou služby zřízené na podporu všech obětí trestných činů. Služby odborné podpory jsou služby přizpůsobené konkrétním skupinám obětí nebo konkrétní druhy služeb. Tyto služby odborné podpory lze poskytovat konkrétním skupinám obětí, například na základě druhu trestného činu, jehož oběti se staly, nebo osobních charakteristik obětí.

- (15) Služby obecné a odborné podpory by měly být obětem snadno přístupné na nediskriminačním základě před trestním řízením, v jeho průběhu a přiměřenou dobu po jeho skončení. Členské státy by měly zajistit dostatečné zeměpisné rozložení služeb pro oběti, například existenci služeb ve venkovských, odlehlých a řidce osídlených oblastech, s přihlédnutím k zeměpisné poloze a demografickému složení dotyčného členského státu, vhodnou úřední dobu a poskytování služeb prostřednictvím více kanálů. Služby obecné a odborné podpory by měly být koordinovány zejména zprostředkováním na základě konkrétních potřeb obětí a měly by být bezplatné a důvěrné, což zahrnuje adekvátní ochranu před neoprávněným zveřejněním.
- (16) V době krize by mohlo být obzvláště nezbytné zajistit, aby oběti trestných činů měly přístup ke službám podpory v souladu se svými individuálními potřebami. V důsledku krize by mohlo být pro členské státy obtížné zajistit, aby všechny služby běžně poskytované obětem plně fungovaly. V případě krize je důležité, aby členské státy zajistily, aby byly řešeny alespoň individuální základní potřeby obětí. Mezi tyto individuální základní potřeby by mohl patřit poskytnutí neodkladné péče, přístřeší a opatření fyzické ochrany a psychologické podpory.
- (17) Obětem, které takovou podporu potřebují, by měla být po nezbytně nutnou dobu k dispozici dodatečná psychologická podpora v souladu s jejich individuálními potřebami, pokud byla zvláštní potřeba psychologické podpory zjištěna individuálním posouzením podle této směrnice.

- (18) Aby se předešlo závažným následkům viktimizace v raném věku, které by mohly negativně ovlivnit celý život oběti, je nezbytné zajistit, aby se všem dětským obětem, včetně dětí, které utrpěly újmu v důsledku toho, že byly svědky trestného činu, dostalo nejvyšší možné úroveň podpory a ochrany. Všechny příslušné orgány by měly zaujmout přístup vstřícný k dětem. Kromě toho je důležité, aby nejzranitelnější dětské oběti v souladu se svými individuálními potřebami využívaly cílených a integrovaných služeb podpory a ochrany, které zahrnují koordinovaný a kooperativní přístup justičních orgánů a sociálních služeb. Aniž jsou dotčeny stávající vnitrostátní systémy podpory, členské státy se vyzývají, aby takové služby podpory a ochrany poskytovaly ve stejných prostorách, pokud by to mohlo zlepšit dostupnost, koordinaci a celkové blaho dítěte.
- (19) Účast na soudním jednání v trestních věcech může být pro oběti emocionálně obtížnou a náročnou zkušeností. Je proto důležité, aby obětem, které jsou přítomny v prostorách soudu, byla poskytnuta pomoc a mohly se aktivně účastnit trestního řízení v souladu s jejich úlohou v tomto řízení. Z tohoto důvodu by všechny oběti, které potřebují informace a emoční podporu v prostorách soudu, kde trestní řízení probíhá, zejména obětem závažných trestných činů, měly obdržet praktické informace o organizačních aspektech soudního řízení v trestních věcech, jakož i emoční podpora. Emocionální podporu mohou nabízet například soudní zaměstnanci, vyškolení dobrovolníci, služby podpory pro oběti nebo příslušné orgány, jak určí členské státy. Tato pomoc nevyžaduje poskytnutí dodatečných zařízení, ani nepřetržitou přítomnost služeb podpory pro oběti v prostorách soudu.

- (20) Všechny oběti v Unii by v souladu se svým postavením v trestním řízení měly být informovány o rozhodnutích, která byla přijata během soudního řízení a která se jich přímo dotýkají. Tato rozhodnutí by měla zahrnovat alespoň rozhodnutí o tlumočení a překladu během soudních slyšení a rozhodnutí o zvláštních ochranných opatřeních, která jsou k dispozici obětem se zvláštními potřebami ochrany. Oběti by rovněž měly mít právo požádat o přezkum rozhodnutí týkajících se jejich práva na tlumočení a překlad, práva na slyšení a práva na právní pomoc, pokud jsou tato rozhodnutí přijímána během soudních jednání. Právo požádat o přezkum by mělo být vykonáváno v souladu s postupy vnitrostátního práva a postavením oběti v trestním řízení. Toto právo nevyžaduje, aby členské státy stanovily samostatný nebo nový mechanismus nebo postup, jímž lze rozhodnutí napadnout, pokud takový mechanismus či postup již existuje, a nemělo by nepřiměřeně prodlužovat trestní řízení nebo je přerušit. Mělo by být možné provést přezkum rozhodnutí u téže instance, případně tímž orgánem. Přezkum by mělo být možné provést i ústně během soudního řízení, přičemž je třeba náležitě respektovat právo oběti na překlad a tlumočení.

- (21) Členské státy by měly zajistit, aby pachateli nebyly sděleny osobní údaje týkající se místa bydliště nebo jiné rovnocenné kontaktní údaje oběti. Ve výjimečných případech, kdy by tyto údaje měly být pachateli poskytnuty, by měl příslušný orgán při posuzování toho, zda je nutné tyto údaje sdělit, zohlednit výkon práva na obhajobu s náležitým ohledem na článek 7 směrnice 2012/13/EU, aby nedošlo k porušení práva na obhajobu či jakéhokoli oprávněného zájmu na sdělení, které by mohly převážit nad právem oběti na ochranu osobních údajů. Ve výjimečných případech, kdy je třeba tyto údaje sdělit, je důležité, aby příslušné orgány zvážily přijetí vhodných ochranných opatření ke zmírnění možných rizik psychické či fyzické újmy oběti. Touto směrnicí nejsou dotčeny vnitrostátní právní předpisy o transparentnosti a přístupu veřejnosti k informacím, jež se zakládají na ústavních tradicích členských států.

- (22) Právo na právní pomoc má zásadní význam pro zajištění všeobecného přístupu ke spravedlnosti a účinné účasti obětí v trestním řízení a přístupu k právní pomoci, a proto by mělo být k dispozici obětem, které mají právo stát se stranami trestního řízení. To by mělo zahrnovat oběti, které mají postavení strany v době podání žádosti o právní pomoc, jakož i oběti, o jejichž formálním postavení strany bude rozhodnuto v pozdější fázi řízení, například v situaci, kdy je postavení strany přiznáno až po rozhodnutí o trestním stíhání pachatele. Právní pomoc by měla pokrývat náklady a výdaje související s pomocí advokáta během trestního řízení, včetně nákladů, jež vznikly před přiznáním postavení strany. Pokud již bylo provedeno individuální posouzení podle této směrnice, členské státy se vyzývají, aby při posuzování důvodnosti zohlednily výsledky tohoto individuálního posouzení. Určitým kategoriím obětí, jako jsou oběti se zdravotním postižením, dětské oběti nebo oběti určitých trestných činů, a obzvláště oběti ve zranitelném postavení, které mají právo stát se stranami trestního řízení, by měla být poskytnuta právní pomoc, nemají-li dostatečné prostředky. Tyto kategorie by měly být vymezeny členským státem ve vnitrostátním právu. Tato směrnice nezakládá právo stát se stranou trestního řízení. Členské státy se vyzývají, aby poskytovaly právní pomoc obětem genderově podmíněného násilí, terorismu a obchodování s lidmi bez ohledu na posouzení majetkových poměrů nebo důvodnosti.

- (23) Za účelem provedení ustanovení této směrnice by u všech obětí mělo být včas, odpovídajícím, účinným a přiměřeným způsobem a v souladu s touto směrnicí a příslušnými vnitrostátními postupy provedeno posouzení. Vnitrostátní postupy jsou důležité k zajištění toho, aby podpůrná a ochranná opatření byla přizpůsobena individuálním potřebám oběti a okolnostem a aby příslušné orgány na celostátní, regionální či místní úrovni mohly určit praktickou organizaci posouzení, včetně toho, jaké jsou nejvhodnější instituce nebo subjekty pro jejich provádění. Je nezbytné zajistit, aby se obětem dostalo podpory a ochrany, které odpovídají jejich individuálním potřebám. Individuální posouzení potřeb obětí v oblasti podpory a ochrany by mělo trvat tak dlouho, jak to bude nutné, v závislosti na individuálních potřebách obětí. To znamená, že toto posouzení může být prováděno ve fázích, například některé oběti budou mít kontakt pouze s policejní službou, zatímco jiné oběti budou procházet dalšími fázemi individuálního posouzení. Posouzení by u všech obětí mělo být provedeno co nejdříve, například během prvního kontaktu s příslušnými orgány, jako jsou donucovací orgány a orgány pověřené stíháním, jejichž zaměstnanci by měli být vhodně proškoleni, aby se zajistilo, že nejzranitelnější oběti budou identifikovány již v raných fázích řízení. U obětí, které rozšířené posouzení potřebují, by mělo být ve vhodných případech toto posouzení prováděno ve spolupráci nebo koordinaci s relevantními orgány a institucemi, jakož i se službami obecné a odborné podpory, včetně jejich zprostředkování, v závislosti na individuálních potřebách obětí a fázi řízení. Tyto služby a donucovací orgány jsou pro posouzení stavu obětí nejvhodnější. Kontakt s linkami pomoci není považován za první kontakt s příslušnými orgány.

Mezi relevantní orgány a instituce mohou patřit příslušné justiční a donucovací orgány, které pracují s oběťmi, jakož i orgány odpovědné za přijímání ochranných opatření. Individuální posouzení potřeb obětí by mělo zahrnovat posouzení potřeb obětí v oblasti podpory, nejen ochrany. Je třeba identifikovat oběti, které potřebují zvláštní podporu, aby byla cílená podpora, například psychologická podpora, poskytnuta těm, kteří ji skutečně potřebují. Při posuzování potřeb obětí v oblasti podpory a ochrany by hlavní důraz měl být kladen na zajištění bezpečnosti oběti a poskytnutí cílené podpory a ochrany, mimo jiné s přihlédnutím k individuálním okolnostem, k dopadu trestného činu a ke specifické zranitelnosti oběti. Individuální posouzení by zejména mělo zohlednit osobní charakteristiku obětí, včetně relevantních zkušeností s diskriminací, a to i s diskriminací založenou na příslušnosti ke dvěma či více skupinám, jako je gender včetně genderové identity, věk, zdravotní postižení, pobytový status, náboženské vyznání nebo víra, jazyk, rasový, sociální nebo etnický původ a sexuální orientace. Individuální posouzení by mělo na základě dostupných informací rovněž zohlednit rizika ze strany pachatele, který by mohl mít za sebou násilnou minulost, používat zbraně nebo užívat drogy, a představovat tak vyšší riziko pro oběti, jakož i situace, kdy jsou oběti na pachateli závislé, například finančně. Individuální posouzení by se mělo provádět v nejlepším zájmu oběti, aby se zabránilo druhotné nebo opakované viktimizaci. Je-li to relevantní a vhodné, měly by být při individuálním posouzení řádně zohledněny potřeby rodinných příslušníků oběti v oblasti podpory a ochrany.

- (24) Díky posouzení potřeb obětí v oblasti ochrany by oběti, které potřebují fyzickou ochranu, zejména oběti v život ohrožujících situacích, měly mít možnost získat ji ve formě přizpůsobené jejich konkrétní situaci. Opatření fyzické ochrany by měla zahrnovat přítomnost donucovacích orgánů nebo jiných orgánů poskytujících fyzickou ochranu, opatření na zajištění bezpečné vzdálenosti pachatele od oběti na základě vnitrostátních rozhodnutí o vykázaní, omezujících nebo ochranných příkazů nebo zprostředkování ubytování v azylovém domě a jiném provizorním ubytování. Tato opatření mohou být trestněprávní, správní nebo občanskoprávní povahy. Členské státy by měly zlepšit povědomí o dostupnosti těchto ochranných opatření mezi relevantními příslušnými orgány a měly by zajistit, aby oběti byly informovány jak o dostupnosti těchto opatření, tak o svém právu o ně požádat. Zásadní význam pro ochranu obětí před násilným jednáním mají azylové domy a jiné vhodné provizorní ubytování. Poskytují bezpečné a nouzové ubytování, kde mohou oběti hledat útočiště před násilím a podporu při dalším budování svého života bez násilí. Členské státy jsou rovněž vázány směrnici Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1385⁶, a proto mají zřídit zvláštní azylové domy a jiné vhodné provizorní ubytování pro oběti domácího násilí a sexuálního násilí, neboť to pro tyto oběti představuje nezbytné služby.

⁶ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1385 ze dne 14. května 2024 o potírání násilí na ženách a domácího násilí (Úř. věst. L, 2024/1385, 24.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).

- (25) Jakmile je v průběhu trestního řízení rozhodnuto o odškodnění oběti, měl by pachatel přiznané odškodnění zaplatit bez zbytečného prodlení. Prodlení se počítá od uplynutí posledního dne lhůty pro konečnou platbu a považuje za „zbytečné“, pokud překračuje to, co lze vzhledem k okolnostem případu důvodně očekávat. Přiznané odškodnění uvedené v této směrnici je odškodnění přiznané na základě pravomocného rozhodnutí o odškodnění. Členské státy by měly zavést vhodná exekuční nebo donucovací opatření, která obětem pomohou získat přiznané odškodnění. Tato exekuční nebo donucovací opatření by mohla mimo jiné zahrnovat zabavení majetku, výkon pravomocného rozhodnutí soudními exekutory, obstrukce příjmů nebo veřejných plateb nebo jiná občanskoprávní nebo trestní řízení zajišťující výkon pravomocného rozhodnutí o odškodnění. Členské státy mohou podle svého uvážení rozhodnout, zda oběti v souladu s vnitrostátním právem poskytnou zálohu na celé přiznané odškodnění nebo jeho část. Zálohová platba odškodnění nevyžaduje, aby členské státy zavedly nové mechanismy odškodnění nebo aby jednaly jako primární plátce odškodnění.
- (26) Příslušné orgány si zachovávají plnou pravomoc při určování opatření vhodných k minimalizaci obtíží, jimž čelí oběti s bydlištěm v jiném členském státě, než ve kterém byl trestný čin spáchán.

(27) Glorifikace závažných trestných činů ve smyslu vnitrostátního práva, jako je veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu ve smyslu článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541⁷ nebo uctívání pachatele závažného trestného činu, může vést ke ztrátě důstojnosti obětí a způsobit jim další utrpení nebo újmu. Tyto oběti by měly mít přístup k podpůrným a ochranným opatřením poskytovaným podle této směrnice. V důsledku těchto trestných činů mohou být oběti obzvláště zranitelné vůči sekundární a opakované viktimizaci, zastrašování a odvetě. Veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu, zahrnující mimo jiné glorifikaci teroristických činů, představuje trestný čin podle směrnice (EU) 2017/541. Kromě toho veřejné podněcování k jakémukoli rasismu nebo xenofobii nebo veřejné schvalování, popírání nebo hrubé zlehčování zločinů genocidy, zločinů proti lidskosti nebo válečných zločinů představuje trestné činy podle rámcového rozhodnutí Rady 2008/913/SVV⁸. Tato směrnice nevyžaduje, aby členské státy kriminalizovaly glorifikaci závažných trestných činů, ani kriminalizaci nenávistných verbálních projevů nebo trestných činů z nenávisti. Závěry Rady ze dne 4. prosince 2023 o zlepšení podpory a uznání obětí terorismu obsahují cenný seznam osvědčených postupů a opatření k zajištění lepší ochrany obětí tohoto trestného činu. Je důležité, aby členské státy rovněž přijaly opatření na podporu obětí jiných druhů trestných činů, jako jsou oběti sexuálního násilí, které čelí vysokému riziku sekundární viktimizace a mohou v důsledku glorifikace těchto trestných činů utrpět další újmu a ztrátu důstojnosti.

⁷ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV (Úř. věst. L 88, 31.3.2017, s. 6, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/541/oj>).

⁸ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/913/SVV ze dne 28. listopadu 2008 o boji proti některým formám a projevům rasismu a xenofobie prostřednictvím trestního práva (Úř. věst. L 328, 6.12.2008, s. 55, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2008/913/oj).

- (28) Opatření, která obětem a jejich rodinným příslušníkům umožňují vyhnout se kontaktu s pachatelem, mohou zahrnovat dostupnost mobilních obrazovek v soudních síních.
- (29) Úředníci, kteří pravděpodobně přijdou do osobního styku s oběťmi, by měli mít přístup k pravidelným a dostatečným školením na úrovni přiměřené jejich styku s oběťmi s ohledem na provádění směrnice 2012/29/EU. Taková školení jsou obzvláště důležitá pro policisty, soudní zaměstnance, soudce, státní zástupce, právníky a osoby poskytující služby podpory pro oběti a služby restorativní justice, jakož i pro zdravotníky, a to v rozsahu, v jakém přicházejí do styku s oběťmi. Školení příslušných orgánů by měla být účinná a mezioborová a měla by využívat nové technologie k posílení zapojení a interakce. Je důležité, aby školicí programy zahrnovaly například identifikaci druhu újmy, který mohou oběti utrpět, předcházení sekundární a opakované viktimizaci, komunikaci citlivou a empatickou k obětem, výběr vhodných podpůrných a ochranných opatření, jakož i účinnou koordinaci a zprostředkování služeb podpory pro oběti. Školení by měla být citlivá ke genderu, zdravotnímu postižení, dětskému věku a prožitému traumatu. Účinnost školení lze dále zvýšit spoluprací s nevládními organizacemi, včetně sdružení obětí a organizací občanské společnosti. Je důležité podporovat vzájemná školení a výměna osvědčených postupů mezi vnitrostátními orgány, včetně justičních a donucovacích orgánů, a organizacemi na podporu obětí s cílem zajistit lepší podporu a ochranu obětí, jakož i koordinaci mezi zúčastněnými orgány a organizacemi. Za osvědčený postup se považují zvláštní pokyny a kontrolní seznamy pro příslušníky donucovacích orgánů. Školení by se měla rovněž zaměřit na kyberkriminalitu, aby osoby, které přicházejí do styku s oběťmi kyberkriminality, mohly reagovat na jejich specifické potřeby.

- (30) Navzdory významnému zlepšení, kterého bylo dosaženo od vstupu směrnice 2012/29/EU v platnost, existují důkazy, že oběti stále často nemají dostatečné povědomí o svých právech, což snižuje účinnost uvedené směrnice a odrazuje oběti od toho, aby se přihlásily a oznámily trestný čin. Je proto nezbytné, aby členské státy zavedly účinné osvětové kampaně s cílem zvýšit povědomí obětí o jejich právech podle směrnice 2012/29/EU ve znění této směrnice a o dalších právech podle vnitrostátního práva. Členské státy by také měly podniknout vhodné kroky ke zvýšení informovanosti mezi širokou veřejností, včetně škol. Takové kampaně by mohly být prováděny pomocí různých komunikačních prostředků, jako jsou média, včetně sociálních médií, plakáty ve veřejné dopravě, letáky na soudech, v nemocnicích a na policejních stanicích nebo mobilní aplikace. Kromě toho by členské státy měly zlepšit identifikaci míst, na která se mohou oběti obrátit a kde mohou najít pomoc s uplatňováním svých práv podle této směrnice, například i prostřednictvím odkazovacích mechanismů nebo zřízením veřejných adresářů a registrů, například akreditovaných podpůrných organizací nebo právníků. Je důležité, aby se členské státy snažily rozvíjet taková opatření stejnoměrně pro všechny druhy trestných činů. Členské státy by měly zajistit, aby posílená opatření k řešení potřeb obětí, které čelí větším překážkám v komunikaci než jiné oběti, včetně obětí, které mají bydliště v jiném členském státě, než ve kterém byl trestný čin spáchán, obětí se zdravotním postižením a dětských obětí.

- (31) Oběti nemohou účinně využívat svých práv na informace, podporu a ochranu podle svých individuálních potřeb, pokud je v jejich vnitrostátních justičních systémech nedostatečná spolupráce a koordinace mezi těmi, kdo přicházejí do styku s oběťmi. Bez úzké spolupráce a koordinace mezi příslušnými zúčastněnými stranami, jako jsou ústřední orgány v souladu s vnitřní strukturou nebo rozdělením pravomocí v členských státech, donucovací orgány, orgány pověřené stíháním, justiční orgány, orgány detenčních zařízení, služby restorativní justice a služby podpory pro oběti, po konzultaci s příslušnými profesními organizacemi a organizacemi občanské společnosti, je pro oběti obtížné účinně uplatňovat svá práva podle směrnice 2012/29/EU. Doporučuje se, aby se této spolupráce a koordinace účastnily i další orgány, například zdravotnické, vzdělávací a sociální služby, jakož i nevládní organizace. To je zvláště důležité ve vztahu k dětským obětem.

- (32) V reakci na nedostatky zjištěné při hodnocení směrnice 2012/29/EU by členské státy měly zavést a provádět zvláštní protokoly nebo pokyny. Tyto protokoly nebo pokyny mají zásadní význam pro zajištění toho, aby se obětem dostalo informací o jejich právech a o jejich případu a aby u nich bylo provedeno náležité posouzení, což jim umožní získat podporu a ochranu odpovídající individuálním potřebám každé oběti, které by se mohly v čase měnit. Protokoly nebo pokyny mohou být závazné nebo nezávazné povahy a mohou být zavedeny způsobem, který nejlépe odpovídá vnitrostátním právním řádům a organizaci soudnictví v členských státech. Při provádění protokolů nebo pokynů by se subjekty, jimž jsou určeny, měly těmito protokoly nebo pokyny řídit. Tyto protokoly nebo pokyny by se měly týkat, ve vztahu k příslušným orgánům a osobám, které přicházejí do styku s oběťmi, organizace služeb a činností podle směrnice 2012/29/EU ve znění této směrnice v oblasti poskytování informací obětem, pomoci při oznamování trestných činů nejzranitelnějším obětem, včetně těch, které jsou omezeny na osobní svobodě nebo se nacházejí v uzavřených zařízeních, jako jsou ústavní zařízení, individuálního posouzení potřeb obětí a spolupráce mezi službami podpory. Pokud jde o poskytování informací obětem, je důležité zajistit, aby tyto informace byly jednoduché a snadno srozumitelné, byly poskytovány včas, opakovaně, v různých formátech, včetně ústní, písemné a digitální podoby.

Pokud jde o oznamování trestných činů, a to i v případě osob zbavených osobní svobody nebo osob, jejichž svoboda je omezena, měly by protokoly nebo pokyny zahrnovat přístup obětí k informacím o jejich právech a k podpoře a ochraně v souladu s jejich potřebami, jakož i metody oznamování trestných činů. Protokoly nebo pokyny by měly obsahovat obecné instrukce k organizaci služeb, včetně služeb obecné a odborné podpory, a činnosti podle směrnice 2012/29/EU ve znění této směrnice, a to komplexně a aniž by se zabývaly jednotlivými případy. Protokoly nebo pokyny mohou vycházet ze stávajících metod spolupráce a koordinace mezi příslušnými orgány a dalšími osobami, které jsou ve styku s oběťmi v členských státech.

- (33) Aby byly obětem poskytnuty bezproblémové a moderní prostředky k uplatňování jejich práv, měly by jim členské státy umožnit elektronickou komunikaci s příslušnými vnitrostátními orgány prostřednictvím informačních a komunikačních technologií. Tyto informační a komunikační technologie by mohly zahrnovat například e-maily, živé chaty na internetu, videohovory a online portály s přístupem k informacím pro registrované účastníky. Členské státy mohou samy rozhodnout, které komunikační prostředky jsou nejvhodnější ve vztahu k různým ustanovením této směrnice. Oběti by měly mít možnost využívat informační a komunikační technologie ke kontaktování linek pomoci obětem, k obdržení písemného potvrzení o jejich formálním trestním oznámení nebo k oznámení trestného činu online za podmínek stanovených v této směrnici a k předložení důkazů, je-li to proveditelné. Kromě toho by oběti měly mít možnost používat přístupné, zabezpečené a uživatelsky vstřícné informační a komunikační technologie, jsou-li k dispozici, ke komunikaci s příslušnými orgány a se službami podpory. Zejména by měly mít možnost používat takovéto technologie, jsou-li k dispozici, k získávání informací o svých právech od prvního kontaktu s příslušnými orgány a k získávání informací o svém případě, včetně možnosti obdržet informaci o propuštění pachatele nebo jeho útěku ze zadržovacího zařízení a obdržet na požádání překlad písemného potvrzení svého formálního trestního oznámení.

Informace od prvního kontaktu s příslušným orgánem mohou být poskytnuty elektronicky ve standardním formátu. Oběti by měly mít možnost volby mezi dostupnými způsoby komunikace a členské státy by měly v relevantních případech tyto informační a komunikační technologie poskytovat jako alternativu k osobnímu způsobu komunikace, aniž by jej však nahrazovaly. Osobní způsob komunikace, a to i s příslušnými orgány a službami podpory, by oběti měly mít i nadále k dispozici, pokud si to přejí. Pokud systémy členských států vyžadují specifické metody elektronické identifikace a podpisu, měly by tyto systémy obětem, které mají bydliště v jiném členském státě, poskytovat rovné příležitosti přístupu v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014⁹.

⁹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ze dne 23. července 2014 o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce na vnitřním trhu a o zrušení směrnice 1999/93/ES (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>).

- (34) Oběti trestných činů, k nimž došlo v jiném členském státě, než je jejich členský stát bydliště, by nemusely být schopny udělit souhlas se zpracováním jejich osobních údajů, například v situacích, kdy je oběť vážně zraněna, nebo bezprostředně po teroristickém útoku. V takových případech by měl mít členský stát, v němž k trestnému činu došlo, možnost zpracovávat osobní údaje obětí, včetně předávání těchto osobních údajů příslušným orgánům členského státu bydliště obětí, bez jejich souhlasu v souladu s platným právem Unie, zejména s čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679¹⁰. Pro účely prosazování práva se použije směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680¹¹.

¹⁰ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>).

¹¹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. L 119, 4.5.2016, s. 89, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2016/680/oj>).

Členské státy by měly zajistit dostatečné lidské a finanční zdroje pro účinné uplatňování opatření stanovených v této směrnici. Zvláštní pozornost by měla být věnována zřízení linek pomoci obětem, zajištění hladkého fungování služeb obecné a odborné podpory, poskytování právní pomoci a individuálnímu posouzení potřeb obětí v oblasti podpory a ochrany, a to i v případech, kdy tyto služby poskytují nevládní organizace.

- (36) Unie a členské státy jsou smluvními stranami Úmluvy OSN o právech osob se zdravotním postižením¹² (dále jen „Úmluva OSN“) a jsou vázány povinnostmi v ní stanovenými v rozsahu svých pravomocí. Podle článku 13 Úmluvy OSN jsou smluvní státy povinny zajistit osobám se zdravotním postižením účinný přístup ke spravedlnosti na rovnoprávném základě s ostatními, a proto je třeba zajistit přístupnost a přiměřené úpravy, jakož i procedurální úpravy, aby oběti se zdravotním postižením užívaly svá práva jakožto oběti na rovnoprávném základě s ostatními. Článek 2 Úmluvy OSN definuje „přiměřenou úpravu“ jako „nezbytné a odpovídající změny a úpravy, které nepředstavují nepřiměřené nebo nadměrné zatížení, a jsou prováděné, pokud to konkrétní případ vyžaduje, s cílem zaručit osobám se zdravotním postižením uplatnění nebo užívání všech lidských práv a základních svobod na rovnoprávném základě s ostatními“. Požadavky na přístupnost pro výrobky a služby stanovené v příloze I směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/882¹³ mohou usnadnit provádění Úmluvy OSN a zajistit, aby práva obětí stanovená směrnicí 2012/29/EU byla přístupná osobám se zdravotním postižením.

¹² Úř. věst. L 23, 27.1.2010, s. 37, ELI: [http://data.europa.eu/eli/convention/2010/48\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/convention/2010/48(1)/oj).

¹³ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/882 ze dne 17. dubna 2019 o požadavcích na přístupnost u výrobků a služeb (Úř. věst. L 151, 7.6.2019, s. 70, **ELI**: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/882/oj>).

Článek 13 Úmluvy OSN odkazuje na poskytování „procedurální úpravy“ jako na prostředek k usnadnění účinné účasti osob se zdravotním postižením na trestním řízení, aniž by však stanovil definici tohoto pojmu. Užitečné pokyny v tomto ohledu lze nalézt v Mezinárodních zásadách a pokynech pro přístup osob se zdravotním postižením ke spravedlnosti z roku 2020, které vypracoval Výbor OSN pro práva osob se zdravotním postižením. Podle těchto pokynů se procedurálními úpravami rozumí všechny nezbytné a vhodné úpravy a změny v kontextu přístupu ke spravedlnosti, které jsou v konkrétním případě potřebné k zajištění účasti osob se zdravotním postižením na rovnoprávném základě s ostatními. Mohou zahrnovat zprostředkovatele nebo prostředníky, procedurální změny a komunikační podporu. Procedurální úprava není omezena pojmem nepřiměřeného nebo nadměrného zatížení.

Eurojust by měl zajistit, aby žádosti týkající se práv obětí byly náležitě zváženy v souladu s jeho mandátem podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727¹⁴.

¹⁴ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 138, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

- (38) Pro zajištění úplné informovanosti o právech obětí v Unii a monitorování provádění této směrnice je nezbytné shromažďovat přesné a ucelené údaje, a včas zveřejňovat shromážděné údaje a statistiky. Zavedení požadavku, aby členské státy každé tři roky harmonizovaným způsobem shromažďovaly údaje o obětech trestných činů, které jsou k dispozici na ústřední úrovni, a rozčleněné podle pohlaví, věkové skupiny, a je-li to možné a relevantní, podle vztahu mezi obětí a pachatelem a druhu trestného činu, a předkládaly je Komisi, by mělo představovat významný krok k zajištění přijetí politik a strategií založených na údajích. Údaje o vztahu mezi obětí a pachatelem a o druhu trestného činu jsou užitečné pro identifikaci základních vzorců, lepší pochopení dynamiky rizik a identifikaci zranitelných skupin. Agentura Evropské unie pro základní práva je i nadále nápomocna Komisi a členským státům při shromažďování, vypracovávání a šíření dostupných statistik o obětech a při oznamování údajů dostupných na ústřední úrovni, které ukazují, jak oběti využívají práv stanovených v této směrnici.
- (39) Členské státy vzaly na vědomí, že v zájmu zajištění soudržnosti a účinnosti opatření v souvislosti s politikou v oblasti práv obětí, která se prolíná mnoha různými oblastmi politiky, jmenovala Komise koordinátora pro práva obětí odpovědného za zajištění hladkého fungování platformy pro práva obětí, a zavázaly se s tímto koordinátorem konstruktivně spolupracovat.

- (40) V souladu s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie má být v případě porušení práv podle této směrnice k dispozici účinná právní ochrana. Kromě toho zásada účinnosti práva Unie vyžaduje, aby vnitrostátní procesní právo neznemožňovalo nebo nadměrně neztěžovalo prosazování práv vyplývajících z práva Unie.
- (41) Tato směrnice se vztahuje na všechny oběti všech trestných činů a nedotýká se konkrétnějších ustanovení jiných právních aktů Unie, které se zabývají specifickými potřebami určitých kategorií obětí, jako jsou oběti obchodování s lidmi, oběti sexuálního zneužívání, dětské oběti sexuálního vykořisťování, včetně dětí, které jsou oběťmi materiálů zobrazujících sexuální zneužívání dětí, oběti násilí na ženách a domácího násilí a oběti terorismu.
- (42) Jelikož cílů této směrnice nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy, neboť je třeba usnadnit justiční spolupráci v trestních věcech zajištěním důvěry v rovný přístup k právům obětí bez ohledu na to, kde v Unii k trestnému činu došlo, ale spíše jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie z důvodu rozsahu a účinků zamýšlených opatření, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii (dále jen „Smlouva o EU“). V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku tato směrnice nepřekračuje rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.

- (43) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o fungování EU, se Dánsko neúčastní přijímání této směrnice a tato směrnice pro ně není závazná ani použitelná.
- (44) V souladu s článkem 3 a čl. 4a odst. 1 Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irsku s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o fungování EU, oznámilo Irsko dopisem ze dne 27. října 2023 své přání účastnit se přijímání a používání této směrnice.
- (45) Evropský inspektor ochrany údajů byl konzultován v souladu s čl. 42 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725¹⁵.
- (46) Směrnice 2012/29/EU by proto měla být odpovídajícím způsobem změněna,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

¹⁵ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 39, **ELI**: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1725/oj>).

Článek 1

Směrnice 2012/29/EU se mění takto:

1) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 3a

Linky pomoci obětem

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zavedení přístupných, uživatelsky vstřícných, zabezpečených, bezplatných a důvěrných linek pomoci obětem. Tyto linky pomoci:
 - a) poskytují obětem informace uvedené v čl. 4 odst. 1;
 - b) nabízejí emoční podporu;
 - c) odkazují oběti v případě potřeby na relevantní služby, včetně služeb obecné a odborné podpory nebo specializovaných linek pomoci.
2. Členské státy zajistí, aby linky pomoci uvedené v odstavci 1 byly vedle stávajících vnitrostátních telefonních čísel telefonicky dostupné prostřednictvím celounijního telefonního čísla pro vnitrostátní hovory, totiž čísla „116 006“. Členské státy rovněž zajistí, aby tyto služby byly poskytovány prostřednictvím dalších zabezpečených a přístupných informačních a komunikačních technologií, včetně online aplikací a internetových stránek.

3. Členské státy zajistí, aby vedle celounijního čísla byly linky pomoci dostupné prostřednictvím speciálního čísla pro mezinárodní hovory určeného pro oběti, které utrpěly újmu v jiném členském státě, než je jejich členský stát bydliště. Tyto mezinárodní hovory nemusí být bezplatné.
4. Členské státy zajistí, aby služby poskytované jejich linkami pomoci uvedenými v odstavci 1 byly dostupné v jejich úředním jazyce nebo jazycích stanovených vnitrostátním právem. Členské státy usilují o zajištění poskytování těchto služeb alespoň v jednom dalším jazyce, který je v dotyčném členském státě obecně srozumitelný.
5. Pokud jsou služby uvedené v odst. 1 písm. a) a c) poskytovány prostřednictvím informačních a komunikačních technologií, členské státy zajistí, aby tyto služby byly dostupné v jazyce, kterému je oběť schopna rozumět, například prostřednictvím překladatelských a tlumočnických technologií.
6. Linky pomoci mohou být zřízeny veřejnými nebo nevládními organizacemi a mohou být organizovány na profesionálním nebo dobrovolném základě.
7. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby linky pomoci poskytovaly kvalitní a přístupnou podporu obětem během adekvátní provozní doby.
8. Členské státy zajistí, aby linky pomoci obsluhovaly náležitě vyškolené osoby.“

2) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 5a

Oznamování trestných činů

1. Členské státy zajistí, aby oběti mohly oznamovat trestné činy příslušným orgánům prostřednictvím bezplatných, přístupných, uživatelsky vstřícných, bezpečných a snadno dostupných kanálů.

Vedle osobního oznamování trestných činů členské státy zajistí, aby trestné činy mohly být oznamovány příslušným orgánům prostřednictvím bezplatných, přístupných, zabezpečených a uživatelsky vstřícných informačních a komunikačních technologií alespoň v případech, které nejsou naléhavé, a u nenásilných trestných činů, pokud je takové oznamování v nejlepším zájmu obětí.

Pokud členský stát stanoví možnost oznamovat trestné činy prostřednictvím informačních a komunikačních technologií, zahrnuje tato možnost, je-li to proveditelné, i předkládání důkazů.

Oznamováním trestných činů prostřednictvím informačních a komunikačních technologií nejsou dotčena vnitrostátní procesní pravidla týkající se formalizace takových oznámení a předložení důkazů.

2. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby fyzickým nebo právnickým osobám, které vědí o spáchání trestného činu nebo se v dobré víře domnívají, že byl trestný čin spáchán nebo že lze očekávat násilný čin, usnadnily oznamování těchto skutečností příslušným orgánům v souladu s vnitrostátními procesními pravidly.
3. Za účelem usnadnění oznamování třetími stranami, totiž organizacemi občanské společnosti, u nichž je pravděpodobné, že obdrží informace o trestných činech, přijmou členské státy nezbytná opatření, která umožní spolupráci mezi příslušnými orgány a těmito organizacemi.
4. Pokud trestný čin oznámí jiná osoba než oběť, členské státy zajistí, aby v případě potřeby a v souladu s vnitrostátním právem přijaly příslušné orgány vhodná opatření na ochranu oběti předtím, než je pachatel informován o oznámení trestného činu.
5. Členské státy zajistí, aby každá osoba, která je zbavena osobní svobody nebo jejíž svoboda je omezena, mohla účinně oznámit trestný čin, který byl spáchán v zajišťovacích nebo ubytovacích zařízeních, která tato osoba nesmí opustit nebo není schopna libovolně opustit, nebo v místech, kde je omezena její svoboda pohybu. Mezi tato zařízení patří přinejmenším:
 - a) věznice, vazební věznice a cely pro podezřelé a obviněné osoby;

- b) specializovaná zajišťovací a ubytovací zařízení pro státní příslušníky třetích zemí neoprávněně pobývajících v dotčeném členském státě, a to i za účelem přípravy jejich návratu a vyhoštění;
 - c) zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu a osoby požívající mezinárodní ochrany;
 - d) jakákoli jiná forma veřejné nebo soukromé instituce, kterou oběť nesmí opustit nebo kterou není schopna libovolně opustit, jako jsou specializovaná ubytovací střediska pro osoby se zdravotním postižením, děti a starší osoby.
6. Obracelí-li se na příslušné orgány za účelem oznamování trestných činů dětí, členské státy zajistí, aby postupy oznamování byly bezpečné, probíhaly důvěrným způsobem v souladu s vnitrostátním právem, byly navrženy a přístupné způsobem, který je k dětem vstřícný, a aby se při nich používal jazyk odpovídající jejich věku a vyspělosti.

Pokud je do trestného činu zapojen nositel rodičovské zodpovědnosti a existuje střet zájmů mezi dětskou obětí a nositelem rodičovské zodpovědnosti, členské státy zajistí, aby způsobilost dětské oběti k oznámení trestného činu nebyla podmíněna souhlasem nositele rodičovské zodpovědnosti. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány přijaly nezbytná opatření na ochranu bezpečnosti dítěte předtím, než nositele rodičovské zodpovědnosti informují o oznámení trestného činu.

7. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby oběti, které jsou státními příslušníky třetích zemí, nebyly od oznámení trestného činu odrazovány a bylo s nimi zacházeno nediskriminačním způsobem, bez ohledu na jejich pobytový status. Členské státy zejména zajistí, aby všem obětem bez ohledu na jejich pobytový status nebylo bráněno v uplatňování jejich práv podle této směrnice, včetně jejich práva být slyšeny podle článku 10 a práva na provedení individuálního posouzení podle článku 22.

Členské státy mohou v souladu se svým vnitrostátním právem státnímu příslušníkovi třetí země, který neoprávněně pobývá na jejich území, kdykoli udělit autonomní povolení k pobytu nebo jiné povolení zakládající oprávnění k pobytu.

8. Členské státy zajistí, aby v době oznámení trestného činu oběti:
- a) byly informovány o možnosti, že by jejich osobní údaje mohly být v souladu s čl. 21 odst. 3 sděleny pachateli, aby mohl uplatnit své právo na obhajobu, a
 - b) měly příležitost se k této možnosti vyjádřit.“

3) Článek 6 se mění takto:

a) v odstavci 1 se doplňují nová písmena, která znějí:

- „c) jakékoliv rozhodnutí o zahájení trestního stíhání pachatele;
- d) dostupnost ochranných opatření, včetně ochranných příkazů;
- e) úloha oběti v trestním řízení v souladu s vnitrostátními pravidly, včetně případné možnosti stát se stranou takového řízení;
- f) platná pravidla pro uplatnění nároku na odškodnění a jeho získání.“

b) odstavec 5 se nahrazuje tímto:

- „5. Členské státy zajistí, aby byla obětem poskytnuta možnost obdržet bez zbytečného prodlení informace o tom, že osoba zadržovaná, stíhaná či odsouzená pro trestný čin, který se oběti týká, byla propuštěna nebo uprchla ze zadržení nebo z výkonu trestu nebo vazby, a to i v případě propuštění pod soudním dohledem. Mimoto členské státy zajistí, aby v případě propuštění nebo uprchnutí pachatele byla oběť informována o všech relevantních opatřeních přijatých na její ochranu.“;

c) doplňuje se nový odstavec, který zní:

„7. Členské státy zajistí, aby skutečnost, že oběti byly informovány o svém právu obdržet informace o trestním řízení, jakož i žádost obětí o obdržení informací podle tohoto článku, byly řádně zaznamenány v souladu s postupem pro pořizování záznamů podle vnitrostátního práva.“

4) V článku 7 se odstavce 6 a 7 nahrazují těmito:

„6. Bez ohledu na odstavce 1 a 3 může být namísto písemného překladu poskytnut ústní překlad nebo ústní shrnutí obsahu podstatných dokumentů, pokud tímto ústním překladem či shrnutím není dotčen spravedlivý průběh řízení nebo schopnost oběti uplatňovat svá práva, včetně schopnosti účastnit se trestního řízení v souladu se svou rolí v něm.

7. Členské státy zajistí, aby příslušný orgán posoudil, zda oběti potřebují tlumočení či překlad podle odstavců 1 a 3 tohoto článku. Oběti mohou vznést námitku proti rozhodnutí neposkytnout tlumočení či překlad. Procesní pravidla pro projednání takové námitky stanoví vnitrostátní právo. Na rozhodnutí o neposkytnutí tlumočení nebo překladu učiněná během soudního jednání se použije čl. 10b odst. 2.“

5) Článek 8 se mění takto:

a) odstavce 2 a 3 se nahrazují těmito:

- „2. Členské státy zajistí, aby byly oběti bez zbytečného odkladu kontaktovány příslušnými službami obecné nebo odborné podpory, pokud se při individuálním posouzení podle článku 22 zjistí, že oběť potřebuje podporu, a pokud oběť poté, co je řádně informována o službách podpory, které jí mohou být poskytnuty, souhlasí s tím, aby ji služby podpory kontaktovaly, nebo pokud oběť o podporu sama požádá.
3. Členské státy přijmou opatření k vytvoření bezplatné a důvěrné služby odborné podpory jako doplňku ke službám obecné podpory pro oběti nebo jako jejich nedílné součásti, nebo umožní organizacím na podporu obětí obrátit se na existující specializované subjekty poskytující takovou odbornou podporu. Oběti mají k takovým službám přístup podle svých zvláštních potřeb a jejich rodinní příslušníci k nim mají přístup podle svých zvláštních potřeb a závažnosti újmy utrpěné v důsledku trestného činu spáchaného na oběti. Nejsou-li služby odborné podpory poskytovány jako nedílná součást služeb obecné podpory pro oběti, musí být služby obecné podpory a služby odborné podpory koordinovány.“;

b) doplňují se nové odstavce, které znějí:

„6. Členské státy usilují o to, aby služby odborné podpory plně sloužily obětem v krizových obdobích, jako jsou zdravotní krize, humanitární situace nebo jiné nouzové stavy.

7. Služby podpory pro oběti musí být dostupné a snadno přístupné online nebo jinými vhodnými prostředky, jako jsou informační a komunikační technologie. Členské státy zajistí, aby zeměpisné rozložení a kapacita služeb podpory pro oběti uvedených v tomto článku a v článku 9a byly dostatečné s ohledem na zeměpisné a demografické složení dotčeného členského státu.“

6) Článek 9 se mění takto:

a) odstavec 1 se mění takto:

i) písmeno a) se nahrazuje tímto:

„a) informace, poradenství a podporu týkající se práv obětí, včetně přístupu k vnitrostátním systémům odškodňování za újmu utrpěnou v důsledku trestného činu a k právnímu poradenství, a to i pokud jde o právní pomoc, a jejich postavení v trestním řízení, a to i pokud jde o přípravu na soudní jednání;“

ii) písmeno c) se nahrazuje tímto:

„c) emoční podporu;

ca) psychologickou podporu nebo v případě, že psychologická podpora není k dispozici, zprostředkování služeb, které mohou psychologickou podporu poskytnout;“

iii) doplňuje se nový pododstavec, který zní:

„Pro účely prvního pododstavce písm. ca), pokud byla individuálním posouzením podle článku 22 zjištěna zvláštní potřeba psychologické podpory, musí být oběti, která ji potřebuje, k dispozici dodatečná psychologická podpora po nezbytně nutnou dobu v souladu s individuálními potřebami oběti a s příslušnými vnitrostátními systémy zdravotní nebo sociální péče upravujícími přístup k psychologické podpoře.“;

b) odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby služby podpory pro oběti věnovaly zvýšenou pozornost zvláštním potřebám obětí, které utrpěly značnou újmu v důsledku závažnosti trestného činu.“;

c) v odstavci 3 se písmeno b) nahrazuje tímto:

„b) cílenou a integrovanou podporu, jakož i informace o službách poskytujících lékařská a forenzní vyšetření, která mohou zahrnovat komplexní služby lékařské zdravotní péče, včetně služeb v oblasti sexuálního a reprodukčního zdraví, v souladu s vnitrostátním právem, a informace o sociálním a psychologickém poradenství, a je-li to vhodné, zprostředkování tohoto poradenství, včetně péče při traumatu, pro oběti se zvláštními potřebami, jako jsou oběti sexuálního násilí, oběti genderově podmíněného násilí, včetně násilí na ženách a domácího násilí v oblasti působnosti směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1385*, oběti obchodování s lidmi, oběti organizované trestné činnosti, oběti se zdravotním postižením, oběti vykořisťování, oběti trestných činů z nenávisti, oběti terorismu, oběti mučení, oběti nuceného zmizení a oběti genocidy, zločinů proti lidskosti, válečných zločinů nebo zločinu agrese ve smyslu článků 6, 7, 8 a 8 bis statutu Mezinárodního trestního soudu.

* Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/1385 ze dne 14. května 2024 o potírání násilí na ženách a domácího násilí (Úř. věst. L, 2024/1385, 24.5.2024, <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj>).“;

d) doplňují se nové odstavce, které znějí:

- „4. Členské státy poskytnou obětem sexuálního násilí včasný přístup ke zdravotnickým službám, včetně služeb v oblasti sexuálního a reprodukčního zdraví, v souladu se směrnicí (EU) 2024/1385 a vnitrostátním právem.
5. Členské státy poskytují ochranu a služby odborné podpory nezbytné pro řešení rozmanitých potřeb obětí se zvláštními potřebami v souladu s protokoly nebo pokyny uvedenými v čl. 26a odst. 1 písm. d).
6. Členské státy zajistí, aby služby podpory uvedené v tomto článku a v článku 9a splňovaly platné normy, pokud jde o kvalitu těchto služeb. Služby poskytované službami podpory se ve vhodných případech vyhodnotí a v nezbytných případech odpovídajícím způsobem upraví. Hodnocení těchto služeb nesmí pro organizace poskytující tyto služby představovat nepřiměřenou zátěž.“

7) V kapitole II se vkládá nový článek, který zní:

„Článek 9a

Cílené a integrované služby podpory pro dětské oběti

1. Členské státy přijmou nezbytná opatření k tomu, aby zajistily dostupnost cílených a integrovaných služeb podpory pro dětské oběti, které budou vstřícné k dětem a poskytnou podporu a ochranu přiměřenou věku, jež je nezbytná pro komplexní řešení řady potřeb dětských obětí, včetně dětí, které utrpěly újmu následkem toho, že byly svědky trestného činu.
2. Cílené a integrované služby podpory pro dětské oběti uvedené v odstavci 1 zajistí koordinovaný mechanismus založený na spolupráci více institucí, který zahrnuje následující služby:
 - a) poskytování informací podle článku 4;
 - b) lékařská vyšetření;
 - c) emoční, sociální a psychologická podporu;
 - d) administrativní pomoc;
 - e) oznamování trestných činů;

- f) individuální posouzení podle článku 22;
- g) videozáznamy výpovědí podle čl. 24 odst. 1 písm. a).

3. Členské státy zváží zajištění poskytování služeb uvedených v odstavci 2 ve stejných prostorách, přičemž věnují zvláštní pozornost zájmům dětských obětí, včetně závažnosti újmy, kterou dětské oběti utrpěly v důsledku trestného činu.
4. Cílené a integrované služby podpory pro dětské oběti uvedené v tomto článku mohou být zřízeny jako veřejné nebo nevládní organizace.“

8) Vkládají se nové články, které znějí:

„Článek 10a

Právo na pomoc v prostorách soudu

Členské státy přijmou nezbytná opatření k zajištění toho, aby se obětem v prostorách soudu a v souladu s jejich individuálními potřebami dostalo emoční podpory a praktických informací o organizačních aspektech trestního řízení.

Článek 10b

Právo na informace o rozhodnutích přijatých v průběhu soudního řízení a právo na přezkum

1. Členské státy zajistí, aby oběti byly v souladu se svým postavením v trestním řízení podle vnitrostátního práva neprodleně informovány o rozhodnutích týkajících se jejich práva na tlumočení a překlad během soudních jednání podle čl. 7 odst. 1 a 3 a o rozhodnutích týkajících se opatření podle čl. 23 odst. 3, která byla přijata v soudních řízeních a která se jich přímo dotýkají.
2. Členské státy zajistí, aby oběti měly v souladu se svým postavením v trestním řízení podle vnitrostátního práva právo požádat o přezkum v souladu s vnitrostátním právem alespoň jakéhokoli rozhodnutí přijatého během soudního jednání, pokud jde o jejich:
 - a) právo na tlumočení nebo překlad podle čl. 7 odst. 1 a 3;
 - b) právo být slyšen podle článku 10 a
 - c) právo na právní pomoc podle článku 13.

Členské státy mohou obětem umožnit podání žádosti o přezkum rozhodnutí přijatých podle článku 18 a čl. 23 odst. 3.

Procesní pravidla pro přezkum rozhodnutí podle tohoto odstavce, včetně toho, zda má tento přezkum odkladný účinek, stanoví vnitrostátní právo. Rozhodování v takovém přezkumu nesmí nepřiměřeně prodlužovat trestní řízení. Přezkum může být proveden u téže instance a týmž orgánem, včetně ústního přezkumu v průběhu soudního řízení. “

9) Článek 13 se nahrazuje tímto:

„Článek 13

Právo na právní pomoc

1. Členské státy zajistí, aby oběti, které mají právo stát se stranou trestního řízení a které nemají dostatečné prostředky k tomu, aby si zaplatily zastoupení advokátem během trestního řízení, měly přístup k právní pomoci, a to případně i za účelem uplatnění nároku na odškodnění.

Členské státy mohou při rozhodování o tom, zda má být právní pomoc poskytnuta, posoudit majetkové poměry nebo důvodnost.

Pokud se členský stát rozhodne posuzovat majetkové poměry, zohlední veškeré relevantní a objektivní faktory, jako jsou příjem, kapitál a rodinná situace dotčené osoby, náklady na zastoupení advokátem, životní úroveň v daném členském státě a závislost oběti na pachateli.

Pokud členský stát posuzuje důvodnost, zohlední závažnost trestného činu, složitost případu a závažnost újmy, kterou oběť utrpěla.

Procesní pravidla upravující přístup obětí k právní pomoci stanoví vnitrostátní právo.

2. Aniž je dotčen odstavec 1, členské státy zajistí, aby určité kategorie obětí vymezené vnitrostátním právem, jako jsou dětské oběti nebo oběti se zdravotním postižením, které mají právo stát se stranou trestního řízení, ale nemají dostatečné prostředky, měly nárok na právní pomoc.“

10) V článku 16 se odstavec 2 se nahrazuje tímto:

„2. Členské státy zavedou exekuční nebo donucovací opatření, jimiž usnadní, aby pachatel bez zbytečného odkladu zaplatil oběti přiznané odškodnění.

3. Pokud bylo oběti úmyslného násilného trestného činu přiznáno odškodnění, avšak pachatel je oběti nevyplatil v přiměřené lhůtě a opatření uvedená v odstavci 2 nebyla v přiměřené lhůtě úspěšná, mohou členské státy poskytnout oběti zálohu na celé přiznané odškodnění nebo jeho část, v souladu s vnitrostátním právem. Taková platba nezbavuje pachatele povinnosti uhradit přiznané odškodnění a členské státy mají právo tuto platbu na pachateli vymáhat.“

11) Článek 17 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Členské státy zajistí, aby jejich příslušné orgány přijaly vhodná opatření pro zmírnění obtíží, které se vyskytnou, má-li oběť bydliště v jiném členském státě, než ve kterém byl trestný čin spáchán, zejména co se týče organizace řízení. Proto musí orgány členského státu, kde byl trestný čin spáchán, být schopny:

- a) zajistit výpověď oběti okamžitě po podání trestního oznámení příslušnému orgánu;
- b) vyslechnout oběti, které mají bydliště v jiném členském státě, prostřednictvím videokonference nebo jiného audiovizuálního přenosu v souladu s Úmluvou o vzájemné právní pomoci v trestních věcech mezi členskými státy Evropské unie, vypracovanou Radou na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii*, ze dne 29. května 2000 a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU**;

- c) usnadňovat účast obětí, které mají bydliště v jiném členském státě, v trestním řízení prostřednictvím videokonferencí nebo jiné technologie komunikace na dálku v rozsahu umožněném právem Unie a vnitrostátním právem a v souladu s úlohou oběti v trestním řízení.

* Úř. věst. C 197, 12.7.2000, s. 3.

** Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2014/41/EU ze dne 3. dubna 2014 o evropském vyšetřovacím příkazu v trestních věcech (Úř. věst. L 130, 1.5.2014, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/41/oj>).“;

b) doplňuje se nový odstavec, který zní:

„4. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány mohly požádat o pomoc Eurojust v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727* a Evropskou soudní sít' zřízenou rozhodnutím Rady 2008/976/SVV** a mohly Eurojustu a Evropské soudní síti předávat informace, jež mají usnadnit spolupráci s příslušnými orgány jiných členských států v přeshraničních případech v souladu s mandáty Eurojustu a Evropské soudní sítě.

* Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1727 ze dne 14. listopadu 2018 o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) a o nahrazení a zrušení rozhodnutí Rady 2002/187/SVV (Úř. věst. L 295, 21.11.2018, s. 138, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2018/1727/oj>).

** Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti (Úř. věst. L 348, 24.12.2008, s. 130, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/976/oj>).“

12) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 18a

Dodatečné právo na ochranu

Členské státy zajistí, aby obětem, které utrpěly další újmu, jako je ztráta důstojnosti, v důsledku glorifikace závažných trestných činů vymezených vnitrostátním právem, jako je veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu ve smyslu článku 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541, nebo v důsledku uctívání pachatelů, mohl být udělen přístup k podpůrným a ochranným opatřením podle této směrnice.

* Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/541 ze dne 15. března 2017 o boji proti terorismu, kterou se nahrazuje rámcové rozhodnutí Rady 2002/475/SVV a mění rozhodnutí Rady 2005/671/SVV (Úř. věst. L 88, 31.3.2017, s. 6, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2017/541/oj>).“

13) Článek 19 se nahrazuje tímto:

„Článek 19

Právo na zamezení kontaktu s pachatelem

1. Členské státy zavedou nezbytné podmínky, které v případě potřeby umožní zamezení kontaktu mezi oběťmi a jejich rodinnými příslušníky a pachatelem v prostorách, kde trestní řízení probíhá, a to z úřední povinnosti nebo na žádost oběti, ledaže trestní řízení takový kontakt vyžaduje.
2. Členské státy zajistí, aby nové soudní prostory měly oddělené čekárny pro oběti. Členské státy posoudí možnost a proveditelnost vytvoření oddělených čekáren pro oběti ve stávajících soudních prostorách.
3. Členské státy zajistí, aby byly oběti v případě potřeby informovány o dostupných opatřeních k zamezení kontaktu s pachatelem.“

14) Článek 21 se mění takto:

a) název se nahrazuje tímto:

„Právo na ochranu soukromí a nezveřejňování osobních údajů“;

b) doplňují se nové odstavce, které znějí:

- „3. Členské státy zajistí, aby pachateli nebyly poskytnuty osobní údaje týkající se místa bydliště oběti nebo jiné rovnocenné kontaktní údaje, jako je telefonní číslo a e-mailová adresa oběti, ledaže je jejich sdělení nezbytné pro účely článku 7 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU* nebo pokud příslušné orgány, na žádost nebo z úřední povinnosti, na základě individuálního posouzení případu zjistily, že existuje oprávněný zájem na sdělení, který převáží nad právem oběti na ochranu osobních údajů.
4. Odstavec 3 se použije na trestní řízení zahájená po ... [tři roky ode dne vstupu této pozměňující směrnice v platnost].

* Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/13/EU ze dne 22. května 2012 o právu na informace v trestním řízení (Úř. věst. L 142, 1.6. 2012, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2012/13/oj>).“

15) Článek 22 se mění takto:

a) název se nahrazuje tímto:

„Individuální posouzení obětí s cílem zjistit potřeby zvláštní podpory a ochrany“;

b) odstavce 1, 2, 3 a 4 se nahrazují tímto:

„1. Členské státy zajistí, aby bylo včas provedeno individuální posouzení obětí (dále jen „individuální posouzení“) s cílem zjišťovat po celou dobu řízení potřeby zvláštní podpory a ochrany a stanovit, zda a v jaké míře by oběti měly prospěch z dodatečné psychologické podpory podle čl. 9 odst. 1 písm. ca), ze služeb poskytovaných podle článků 9a nebo ze zvláštních opatření podle článků 18, 18a, 23 nebo 24 v důsledku své zvláštní zranitelnosti vůči sekundární a opakované viktimizaci, zastrašování nebo odvetě.

Členské státy stanoví, jakým způsobem je individuální posouzení obětí organizováno v praxi.

- 1a. Individuální posouzení se zahájí v co nejranější fázi, například při prvním kontaktu oběti s příslušnými orgány, a trvá tak dlouho, jak je to nezbytné v závislosti na konkrétních potřebách každé oběti. Pokud se z počáteční fáze individuálního posouzení ze strany orgánů prvního kontaktu ukáže, že je třeba rozšířené posouzení, provede se toto posouzení ve vhodných případech ve spolupráci nebo v koordinaci s příslušnými institucemi a subjekty, jakož i se službami obecné a odborné podpory, a to i prostřednictvím zprostředkování těchto služeb, v závislosti na individuálních potřebách oběti a na fázi řízení.

Individuální posouzení provádějí náležitě vyškolené osoby v nejlepším zájmu oběti, přičemž věnují zvláštní pozornost tomu, aby se zabránilo sekundární nebo opakované viktimizaci.

Příslušné orgány, instituce, subjekty a služby podpory reagují na potřeby obětí v oblasti podpory a ochrany bez zbytečného odkladu a koordinovaným způsobem.

2. Individuální posouzení zohlední:
 - a) osobní charakteristiku oběti zahrnující i relevantní zkušenosti s diskriminací, včetně diskriminace založené na příslušnosti ke dvěma či více skupinám, jako je gender, včetně genderové identity, věk, zdravotní postižení, pobytový status, náboženské vyznání nebo víra, jazyk, rasový, sociální nebo etnický původ a sexuální orientace;
 - b) druh či povahu trestného činu;
 - c) okolnosti trestného činu;
 - d) vztah oběti k pachateli a rizika hrozící od pachatele.

3. V souvislosti s individuálním posouzením je zvláštní pozornost věnována:
 - a) obětem, které v důsledku závažnosti nebo opakování trestného činu utrpěly značnou újmu;
 - b) obětem trestného činu spáchaného z nenávisti nebo motivovaného snahou o diskriminaci, což by mohlo zejména souviset s jejich osobní charakteristikou;
 - c) obětem, jejichž vztah k pachateli nebo závislost na něm je činí obzvláště zranitelnými.

Pro účely prvního pododstavce se řádně zohlední oběti terorismu, oběti organizované trestné činnosti, oběti obchodování s lidmi, oběti genderově podmíněného násilí, včetně násilí na ženách a domácího násilí, oběti sexuálního násilí, včetně pohlavního zneužívání dětí, oběti vykořisťování, oběti trestných činů z nenávisti, oběti mučení, oběti nuceného zmizení, oběti se zdravotním postižením a oběti genocidy, zločinů proti lidskosti, válečných zločinů nebo zločinu agrese ve smyslu článků 6, 7, 8 a 8 bis statutu Mezinárodního trestního soudu. Zvláštní pozornost je tam, kde je to relevantní, věnována obětem online forem těchto trestných činů a obětem, které spadají do více než jedné z těchto kategorií.

V relevantních a vhodných případech zohlední individuální posouzení zvláštních potřeb rodinných příslušníků oběti.

3a. V rámci individuálního posouzení je zvláštní pozornost věnována riziku hrozícímu ze strany pachatele uvedenému v odst. 2 písm. d), například:

- a) riziku násilného chování;
- b) riziku ublížení na zdraví;
- c) riziku použití zbraně;

- d) vazbám na skupinu organizované trestné činnosti nebo zapojení do takové skupiny;
 - e) užívání drog nebo nadměrné konzumace alkoholu;
 - f) zneužívání dětí;
 - g) problémům s duševním zdravím;
 - h) nebezpečnému pronásledování; nebo
 - i) výhrůžkám nebo nenávistným projevům.
4. Pro účely této směrnice se u dětských obětí předpokládá, že mají potřeby zvláštní podpory a ochrany v důsledku své zranitelnosti vůči sekundární a opakované viktimizaci, zastrašování a odvetě. Ke stanovení toho, zda a do jaké míry by měly prospěch ze zvláštních opatření uvedených v člancích 18, 18a, 23 a 24, se u dětských obětí provede individuální posouzení. Individuální posouzení dětských obětí se organizuje v rámci cílených a integrovaných služeb podpory uvedených v článku 9a a zohledňuje veškeré zvláštní potřeby, které by v důsledku trestného činu mohly mít dětské oběti bez rodičovské péče.“;

c) odstavce 6 a 7 se nahrazují tímto:

- „6. Individuální posouzení se provede v úzké spolupráci s obětí a zohlední její přání, včetně toho, že si nepřeje využívat zvláštních opatření uvedených v článcích 8, 9, 9a, 23 a 24.
7. Členské státy zajistí přezkum individuálního posouzení podle individuálních potřeb oběti a tam, kde je to relevantní, přijetí nových opatření nebo přizpůsobení stávajících opatření individuálním potřebám oběti, aby se zajistilo, že opatření v oblasti podpory a ochrany odpovídají měnící se situaci oběti. Pokud se prvky, na nichž se zakládá individuální posouzení, značně změnily, členské státy zajistí jeho aktualizaci během trestního řízení.“

16) Článek 23 se mění takto:

a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:

„1. Aniž jsou dotčena práva na obhajobu a v souladu s pravidly pro soudní rozhodování, členské státy zajistí, aby oběti s potřebami zvláštní ochrany, které využijí zvláštních opatření stanovených v důsledku individuálního posouzení, mohly využít opatření stanovených v odstavcích 2, 3 a 4. Pokud poskytnutí zvláštního opatření zamýšleného na základě individuálního posouzení brání provozní nebo praktická omezení, nebo je-li naléhavě třeba oběť vyslechnout a bez jejího vyslechnutí by mohla oběť či jiná osoba utrpět újmu nebo by mohl být narušen průběh řízení, mohou členské státy výjimečně rozhodnout, že zamýšlené zvláštní opatření neposkytnou.“;

b) v odstavci 2 se písmeno d) nahrazuje tímto:

„d) všechny výpovědi obětí sexuálního násilí, obětí genderově podmíněného násilí, včetně násilí na ženách a domácího násilí v oblasti působnosti směrnice (EU) 2024/1385, jsou prováděny před osobou stejného pohlaví, jako je oběť, pokud si to oběť přeje a nenaruší-li to průběh trestního řízení, s výjimkou případů, kdy jsou prováděny před státním zástupcem nebo soudcem.“;

c) v odstavci 3 se písmeno c) nahrazuje tímto:

„c) opatření k zamezení zbytečným výsledkům ohledně soukromého života oběti nesouvisejícího s trestným činem, mimo jiné sexuální orientace, genderu, včetně genderové identity, nebo sexuálního chování dané oběti v minulosti, a“;

d) doplňují se nové odstavce, které znějí:

„4. Členské státy zajistí, aby jejich příslušné orgány měly během trestního řízení a po dobu, která bude nezbytná, pravomoc přijímat vhodná opatření za účelem poskytnutí fyzické ochrany obětem s potřebami zvláštní ochrany zjištěnými v souladu s článkem 22, včetně těchto opatření:

- a) nepřetržité nebo dočasné přítomnosti donucovacích orgánů nebo jiných subjektů poskytujících fyzickou ochranu v souladu s vnitrostátním právem;
- b) rozhodnutí o vykazání a omezujících nebo ochranných příkazů k zajištění ochrany obětí před jakýmkoli násilným jednáním v souladu s vnitrostátním právem;
- c) přístupu k azylovému domu a jinému vhodnému provizornímu ubytování v souladu s vnitrostátním právem.

5. Členské státy zajistí, aby příslušné orgány v případech, kdy je to relevantní pro bezpečnost obětí, oběť informovaly o možnosti požádat o rozhodnutí o vykázaní či omezující nebo ochranný příkaz a o možnosti požádat o přeshraniční uznání ochranného příkazu v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU* nebo ochranného opatření podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 606/2013**.

* Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/99/EU ze dne 13. prosince 2011 o evropském ochranném příkazu (Úř. věst. L 338, 21.12.2011, s. 2, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2011/99/oj>).

** Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 606/2013 ze dne 12. června 2013 o vzájemném uznávání ochranných opatření v občanských věcech (Úř. věst. L 181, 29.6.2013, s. 4, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2013/606/oj>).“

17) Článek 24 se mění takto:

a) v odstavci 1 se doplňuje nové písmeno, které zní:

„d) bylo při vyšetřování trestného činu a v trestním řízení zajištěno právo dítěte na slyšení a nejlepší zájem dítěte v souladu s článkem 10.“;

b) doplňuje se nový odstavec, který zní:

„3. Pokud je do trestného činu zapojen nositel rodičovské zodpovědnosti způsobem, který představuje střet zájmů mezi dětskou obětí a nositelem rodičovské zodpovědnosti, členské státy zohlední nejlepší zájem dítěte a zajistí, aby jakýkoli úkon vyžadující souhlas podle vnitrostátního práva nebyl podmíněn souhlasem tohoto nositele rodičovské zodpovědnosti.“

18) Článek 25 se nahrazuje tímto:

„Článek 25

Školení pracovníků

1. Členské státy zajistí, aby úředníci, kteří budou pravděpodobně přicházet do kontaktu s oběťmi, například příslušníci policie a soudní zaměstnanci, byli jak obecně, tak speciálně proškolení na vhodné úrovni vzhledem k jejich kontaktu s oběťmi, aby se zlepšilo jejich povědomí o potřebách obětí, aby byli schopni jednat s oběťmi nestranně, s respektem, bez diskriminace a profesionálně a případně citlivě vzhledem k prožitému traumatu, genderu, zdravotnímu postižení a dětskému věku a aby se předešlo sekundární viktimizaci. Školení se poskytují rovněž v souvislosti s oběťmi kyberkriminality.

2. Aniž je dotčena nezávislost justice a rozdíly v organizaci soudnictví v Unii, přijmou členské státy nezbytná opatření k zajištění toho, aby byla soudcům a státním zástupcům zapojeným do vyšetřování trestné činnosti a trestních řízení poskytována obecná i specializovaná školení, která zohlední cíle této směrnice a budou odpovídat funkci těchto soudců a státních zástupců. Tato školení musí být založena na lidských právech, zaměřena na oběti a být citlivá ke genderu, zdravotnímu postižení nebo dětskému věku.
3. Aniž je dotčena nezávislost právní profese, členské státy doporučí, aby osoby odpovědné za odbornou přípravu právníků poskytovaly obecná i specializovaná školení, která mají za cíl zlepšit povědomí právníků o potřebách obětí a umožnit jim zacházet s oběťmi způsobem citlivým k prožitému traumatu, genderu, zdravotnímu postižení a případnému dětskému věku.
4. Členské státy prostřednictvím svých veřejných služeb nebo financování organizací na podporu obětí podpoří iniciativy umožňující, aby osoby poskytující služby podpory pro oběti nebo služby restorativní justice byly řádně proškoleny na úrovni přiměřené jejich styku s oběťmi a dodržovaly profesní standardy, s cílem zajistit, aby tyto služby byly poskytovány nestranně, s respektem, bez diskriminace, citlivě k dětskému věku a profesionálně.

5. V souladu s příslušnými povinnostmi, povahou a úrovní kontaktu pracovníka, včetně příslušných zdravotníků, s oběťmi se školení zaměří na to, aby se pracovníkovi umožnilo oběti rozpoznat a zacházet s nimi s respektem, profesionálně a bez diskriminace.
6. Školení uvedená v tomto článku zohlední protokoly nebo pokyny uvedené v čl. 26a odst. 1.
7. Školení uvedená v tomto článku, za něž odpovídají členské státy, se provádějí pravidelně. Každý členský stát přijme opatření na podporu subjektů a organizací odpovědných za uvedená školení, která jim umožní tato školení připravovat, poskytovat, zajišťovat, že budou obdržena, a zabezpečit jejich kvalitu a dostupnost na území daného členského státu.“

19) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 25a

Zvyšování povědomí o právech obětí a komunikace o nich

1. Členské státy přijmou vhodná opatření, a to i prostřednictvím informačních a komunikačních technologií, s cílem zvýšit povědomí o právech stanovených v této směrnici, snížit riziko viktimizace a minimalizovat negativní dopad trestného činu a rizika sekundární a opakované viktimizace, zastrasování a odvety, přičemž se zejména zaměří na ohrožené skupiny, jako jsou děti a oběti genderově podmíněného násilí. Tato opatření mohou zahrnovat informační a osvětové kampaně a výzkumné a vzdělávací programy, ve vhodných případech ve spolupráci s relevantními organizacemi občanské společnosti a dalšími zúčastněnými stranami, jakož i opatření ke zvýšení povědomí obětí o tom, kde získat pomoc a jak uplatňovat svá práva, včetně zpřístupnění veřejných rejstříků akreditovaných organizací poskytujících podporu.
2. Členské státy poskytují veřejnosti informace o oznamování trestných činů, právech obětí, dostupných službách obecné a odborné podpory pro oběti, fungování soudního systému a relevantních řízeních a postupech podávání podnětů. Tyto informace musí být poskytovány v jednoduchém jazyce a být snadno přístupné, uživatelsky vstřícné a lehce k dispozici, například na internetových stránkách.

Členské státy zajistí, aby byl obsah informací poskytovaných veřejnosti v relevantních případech vypracován ve spolupráci s organizacemi občanské společnosti a aby byl bezrozporný a pravidelně aktualizován s cílem zajistit jeho přesnost.“

20) V článku 26 se odstavec 2 nahrazuje tímto:

„2. Členské státy zajistí, aby jejich příslušné orgány mohly v souladu s použitelným právem Unie zpracovávat osobní údaje obětí, včetně jejich předávání příslušným orgánům členského státu bydliště oběti, se souhlasem oběti nebo, pokud oběť není schopna souhlas udělit, i bez něj.“

21) V kapitole 5 se vkládají nové články, které znějí:

„Článek 26a

Protokoly nebo pokyny pro koordinaci a spolupráci v členských státech

1. Členské státy vypracují a zavedou zvláštní protokoly nebo pokyny, jež budou závazné či nezávazné povahy v závislosti na vnitrostátním právu, o organizaci služeb a činností podle této směrnice příslušných orgánů a osob, které přicházejí do styku s oběťmi. Protokoly nebo pokyny se vypracovávají v koordinaci a spolupráci s relevantními zúčastněnými stranami, jako jsou ústřední orgány, v souladu s vnitřní strukturou nebo rozdělením pravomocí v členských státech, donucovací orgány, orgány pověřené stíháním, justiční orgány, orgány detenčních zařízení, služby restorativní justice a služby podpory pro oběti, po konzultaci s relevantními profesními organizacemi a organizacemi občanské společnosti, s cílem reagovat na potřeby obětí.

Protokoly nebo pokyny obsahují přinejmenším obecné instrukce, jak:

- a) se mají obětem poskytovat veškeré nezbytné informace přizpůsobené jejich potřebám v souladu s touto směrnicí;
 - b) mají příslušné orgány uplatňovat článek 5a;
 - c) má být provedeno individuální posouzení podle článku 22 a poskytovány služby podpory pro oběti se zvláštními potřebami, se zohledněním individuálních potřeb obětí v různých fázích trestního řízení;
 - d) má probíhat spolupráce mezi službami obecné a odborné podpory, včetně cílených a integrovaných služeb podpory pro dětské oběti uvedených v článku 9a.
2. Členské státy zajistí, aby protokoly nebo pokyny uvedené v odstavci 1 byly v případě potřeby přezkoumány, aby byla zajištěna jejich účinnost, například v případě významných změn vnitrostátního práva.

Článek 26b

Používání informačních a komunikačních technologií

1. Členské státy zajistí, aby oběti mohly vykonávat svá práva stanovená v článku 3a, čl. 5 odst. 1 a čl. 5a odst. 1, pokud se jedná o oznamování online, prostřednictvím informačních a komunikačních technologií.
2. Členské státy zajistí, aby oběti mohly vykonávat svá práva stanovená v čl. 4 odst. 1, čl. 5 odst. 3, čl. 5a odst. 6, čl. 6 odst. 1, 2, 4, 5 a 6 a článku 10b prostřednictvím informačních a komunikačních technologií, jsou-li k dispozici, v souladu s vnitrostátním právem.
3. Členské státy zajistí, aby obětem nebylo bráněno ve výkonu jejich práv uvedených v odstavci 1 prostřednictvím informačních a komunikačních technologií z důvodu, že mají bydliště v jiném členském státě.

Členské státy zajistí, aby obětem nebylo bráněno ve výkonu jejich práv uvedených v odstavci 2 prostřednictvím informačních a komunikačních technologií, které jsou v těchto členských státech k dispozici, z důvodu, že mají bydliště v jiném členském státě.

4. Pokud vnitrostátní systémy nabízející informační a komunikační technologie vyžadují používání elektronické identifikace, podpisů a pečetí, umožní členské státy používání evropských peněženek digitální identity, oznámených systémů elektronické identifikace, kvalifikovaných elektronických podpisů a kvalifikovaných elektronických pečetí jakéhokoli jiného členského státu, jak je stanoveno v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014*.

Článek 26c

Práva obětí se zdravotním postižením

1. Členské státy zajistí, aby oběti se zdravotním postižením mohly využívat informační a komunikační technologie uvedené v článku 26b této směrnice na rovnoprávném základě s ostatními, a to splněním požadavků na přístupnost stanovených v příloze I směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/882**.
2. Členské státy zajistí, aby oběti se zdravotním postižením měly na rovnoprávném základě s ostatními přístup k jakémukoli postupu, službě podpory a ochrannému opatření, jež spadají do oblasti působnosti této směrnice, v souladu s požadavky na přístupnost stanovenými v příloze I směrnice (EU) 2019/882.

Členské státy zajistí, aby obětem se zdravotním postižením byly na žádost poskytnuty přiměřené úpravy a procesní úpravy.

-
- * Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 910/2014 ze dne 23. července 2014 o elektronické identifikaci a službách vytvářejících důvěru pro elektronické transakce na vnitřním trhu a o zrušení směrnice 1999/93/ES (Úř. věst. L 257, 28.8.2014, s. 73, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>).
- ** Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/882 ze dne 17. dubna 2019 o požadavcích na přístupnost u výrobků a služeb (Úř. věst. L 151, 7.6.2019, s. 70, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2019/882/oj>).“

22) Článek 28 se nahrazuje tímto:

„Článek 28

Poskytování údajů a statistik

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření k vytvoření systému pro shromažďování, vypracovávání a šíření statistik o obětech.

Statistiky musí zahrnovat alespoň tyto údaje dostupné na ústřední úrovni, rozčleněné podle pohlaví a věkové skupiny oběti (dítě/dospělý), a je-li to možné a relevantní, podle vztahu mezi obětí a pachatelem a druhu trestného činu:

- a) počet obětí;
- b) počet a druh oznámených trestných činů .

Tyto statistiky musí rovněž obsahovat údaje dostupné na ústřední úrovni, které ukazují, jakým způsobem oběti využily práv stanovených v této směrnici. Pro účely tohoto odstavce mohou členské státy používat údaje shromážděné na základě relevantních aktů Unie.

2. Členské státy usilují o shromažďování statistik uvedených v tomto článku na základě společného členění vypracovaného ve spolupráci s Komisí (Eurostatem) a v souladu s normami, které Komise (Eurostat) vypracuje ve spolupráci s vnitrostátními orgány. Tyto údaje předávají Komisi (Eurostatu) každé tři roky. Předávané údaje nesmí obsahovat osobní údaje.
3. Agentura Evropské unie pro základní práva podporuje členské státy a Komisi při shromažďování, vypracovávání a šíření dostupných statistik o obětech trestných činů a při poskytování dostupných údajů, které ukazují, jak oběti využívají práv stanovených v této směrnici.
4. Komise (Eurostat) podporuje členské státy při shromažďování údajů uvedených v odstavci 1, mimo jiné stanovením společných norem.
5. Členské státy shromážděné statistiky poskytují veřejnosti přístupným a uživatelsky vstřícným způsobem. Tyto statistiky nesmějí obsahovat osobní údaje.“

23) Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 28b

Zdroje

Aniž je dotčena rozpočtová autonomie členských států, zajistí členské státy dostatečné lidské a finanční zdroje pro účinné uplatňování opatření stanovených v této směrnici.“

24) Článek 29 se nahrazuje tímto:

„Článek 29

Podávání zpráv Komisi a přezkum

Do ... [šest let ode dne vstupu této pozměňující směrnice v platnost] předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování této směrnice. Zpráva zhodnotí, do jaké míry členské státy přijaly opatření nezbytná k dosažení souladu s touto směrnicí, včetně technického provedení, a zejména způsob, jakým členské státy provádějí čl. 9a odst. 3. Komise ve své zprávě zohlední zjištění Agentury Evropské unie pro základní práva a Eurostatu.

Ke zprávě se v případě potřeby připojí legislativní návrh.“

Článek 2

Provedení ve vnitrostátním právu

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s touto směrnicí do ... [dvou let ode dne vstupu této pozměňující směrnice v platnost], s výjimkou opatření nezbytných pro dosažení souladu s čl. 1 bodem 21 této směrnice ve vztahu k článku 26b směrnice 2012/29/ES, která budou přijata a zveřejněna do ... [čtyři roky ode dne vstupu této pozměňující směrnice v platnost]. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Tato opatření přijatá členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 3
Vstup v platnost

Tato směrnice vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Tato směrnice je určena členskými státy v souladu se Smlouvami.

V ... dne ...

Za Evropský parlament
předsedkyně

Za Radu
předseda/předsedkyně
